Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA
Tessa Dare
The Governess Game

Copyright © 2018 by Eve Ortega
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2024

ZA IZDAVAČA
Marko Sabovljević

UREDNIK
Marina Sabovljević

LEKTURA
Borka Slepčević

DIZAJN KORICA
Siniša Subotić

SLOG I PRELOM
Dizajn studio Layout

ŠTAMPA
Alpha print, Zemun

TIRAŽ
1.000

IZDAVAČ
Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA
2024

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6152-188-1
COBISS.SR-ID 135170569

TESA DER

GUVERNANTINA IGRA

Prevela sa engleskog
Jelena Radojičić

Stela

Iako je u svom životu očarao i zaveo veliki broj žena, mogao je iskreno da kaže da nije sreo nijednu nalik ovoj. Vrhovima dva prsta okretala je kocku šećera napred-nazad. Želeo je da uvuče te elegantne prste u usta i jezikom s njih skida tragove šećera sve dok ne počne da stenje od zabranjenog zadovoljstva. Slika je bila tako živa da je osetio ukus.

Blagi bože.

Možda mu je brendi pomutio um.

Ili možda nije mogao da se ne zapita šta bi pomislila razumna žena bistra pogleda da vidi njega – da ga zaista vidi – i da i dalje smatra da je vredan tog rizika.

Grlo mu se steglo a u ušima mu je bubnjalo – sve zbog toga što je maloj urednoj guvernanti trebalo više nego obično da ga odbije. Apsurdno. Glupo, zaista.

„Kad malo bolje razmislim", rekla je, „ne želim da me poljubite."

Vidite? To je bilo to. Bila je dovoljno pametna da vidi crni, truli nered tamo gde je trebalo da bude njegova duša, i nije želela da ima ništa s tim.

Podigla je svoju malu, nežnu ruku do njegovog obraza. Drhtavim pogledom je lagano preletela preko njegovog lica i konačno se zaustavila na njegovim usnama.

„Mislim..." Ovlažila je usne. „Mislim da bih radije ja poljubila vas."

Za moju decu, Deriće, jer me je u ovom serijalu očigledno tako krenulo – posvećujem knjige ljudima koji ih, nadam se, neće čitati. Ćerka mi je bila sjajan konsultant za likove Rozamund i Dejzi, a od sina sam naučila da neka deca najbolje uče na nekonvencionalne načine. Derići, volim vas oboje. Obećavam da je od svih mojih knjiga ovo jedina stranica koju ću vas naterati da pročitate.

(Bonus: Sada sam vas osramotila pred hiljadama nepoznatih ljudi. Mama u akciji!)

Zahvalnice

Brenu, Tesi, Eli, Stivu, Rut, Keli, Rouz, gospodinu Deru i Derićima:

Nema šanse da bih završila ovu knjigu bez vas. Hvala vam iz dubine moje neispavane, kofeinom nalivene, večno zahvalne duše.

Prolog

Aleksandra Mauntbaten je bila praktična i razumna. Tako su mislili njeni prijatelji.

Istina je bila da Aleks uopšte nije bila ni praktična ni razumna – barem ne kada su u pitanju šarmantni džentlmeni sa skitljivim zelenim očima. Da je imala i trunku zdravog razuma, ne bi napravila takvu budalu od sebe sa zavodnikom iz knjižare.

Čak i sada, više od pola godine kasnije, mogla je da se vrati na sramotnu scenu i gleda kako se odvija, kao da prisustvuje predstavi.

Mesto: knjižara „Hačard".

Vreme: sreda po podne u novembru.

Likovi: Aleksandra, naravno. Njene tri najbliže prijateljice: Nikola Tig, ledi Penelopi Kempion i Ema Pembruk, vojvotkinja od Ešberija. I kada se prvi put pojavio u glavnoj ulozi (fanfare, molim) – zavodnik iz knjižare.

Scena se odvijala ovako:

Aleksandra je u jednoj ruci žonglirala tornjem Nikolinih knjiga i slobodnom rukom čitala sopstvenu. Bila je to kopija Mesjeovog *Kataloga zvezdanih jata i maglina*, koji je iščupala kao biser iz odeljka polovnih knjiga. Već godinama je tražila polovni primerak. Nije mogla da priušti sebi novi.

U jednom trenutku je blaženo prelistavala opise astronomskih maglina, a u sledećem...

Bum. Sudar kosmičkih razmera.

Uzrok je ostao nejasan. Možda je zakoračila unazad, ili se možda on okrenuo ne gledajući. Nije bilo važno. Ko god je laktom gurnuo ruku onog drugog, zakoni fizike su zahtevali jednaku i suprotnu reakciju. Odatle, ostalo je bila gravitacija. Sve knjige su joj pale na pod, a kada je podigla pogled s gomile – ugledala je njega.

Razbarušene smeđe kose, moderno odeven, s kolonjskom vodom koja je mirisala na greh iz bočice, i osmehom – bez sumnje izoštrenim još u detinjstvu – zahvaljujući kojem su mu žene sve opraštale.

Ljubazno i šarmantno, skupio je knjige. Ona nije bila sposobna ni za šta.

Pitao ju je za ime; promucala je nešto.

Zamolio ju je da mu preporuči knjigu – poklon, rekao je, za dve devojčice. Odgovorila je, mucajući još više.

Prišao je dovoljno blizu da oseti drvenasti, zemljani miris njegove tako muževne kolonjske vode. Skoro da se onesvestila u odeljku za antikvitete.

Ali onda ju je pogledao toplim zelenim očima – istinski ju je *pogledao* – onako kako su ljudi retko činili, jer je to značilo da dozvoljavaju drugima da i oni njih istinski *pogledaju*. Zakon akcije i reakcije.

Zbog toga se osetila kao jedina žena u knjižari. Možda jedina žena na svetu. Ili u univerzumu.

Činilo se da trenutak traje večno, a ipak je prebrzo prošao.

Zatim joj se poletno naklonio, oprostio se od nje i odšetao s Mesjeovim *Katalogom zvezdanih jata i maglina*, ostavljajući Aleksandru da drži bezobraznu knjigu priča za „poslušne devojčice".

Kraj scene.

Ili je barem trebalo da bude kraj.

Aleks je odlučila da izbriše taj susret s table u svojoj glavi, ali Peni – neizlečiva romantičarka među njima – nije to dozvolila. Pošto joj nije rekao ime, Peni mu je dodeljivala sve luđe nadimke. Prvo je bio samo zavodnik iz knjižare, ali kako su nedelje odmicale, brzo je osvajao sve više titule. Ser Čitač. Lord Književnost. Vojvoda od Hačarda.

Prestani, ponavljala joj je Aleks. *To je bilo davno, i ne razmišljam o njemu od tada. On sigurno ne misli na mene. Tu nema ničega.*

Samo što nije bilo baš tako. Neki idiotski kutak njenog sećanja ukrasio je susret iskrama i dugama tako da je izgledalo da ima... nečega. To nešto je bilo previše strašno da bi se ikada naglas priznalo, čak i Peni, Emi i Nikoli. Zapravo, Aleks to ni sebi nije htela da prizna.

Od tog dana pa nadalje, kad god bi posetila knjižaru „Hačard" – ili „Hram muza", ili čak biblioteku „Minerva" – tražila ga je. Zamišljala je kako bi se mogli još jednom sudariti, i kako bi on priznao, uz popodnevni čaj koji bi se produžio u večeru, da je i on obilazio knjižare – nadajući se ponovnom susretu. Jer, naravno, u ta dva minuta bolno jednostranog razgovora, on predoseća da je nerazgovetna i nespretna devojka iz radničke klase, dovoljno mala da stane u prosečan kuhinjski ormarić, sve za čim je oduvek žudeo.

Ti si upravo ono što sam tražio.

Sada kada sam te pronašao, nikada te neću pustiti.

Aleksandra, trebaš mi.

Zdrav razum, kako da ne.

Aleks je morala da radi kako bi preživela – podešavala je satove u domovima bogatih kupaca i nije imala vremena za snove. Postavljala je *ciljeve* i radila na njihovom ostvarenju – razborito,

s obema nogama na zemlji, spremna da se hrabro uhvati ukoštac s bilo čim.

Ne bi – apsolutno ne bi – dozvolila da je ponesu romantična maštarenja.

Nažalost, njena mašta je ignorisala ovaj dekret. U sanjarenjima, popodnevni čaj je vodio do šetnji parkom, dubokih razgovora, poljubaca pod zvezdama, pa čak i – Aleksandrino dostojanstvo je nestajalo pri samoj pomisli na to – venčanja.

Pa stvarno. Do venčanja.

Uzimaš li ovog čoveka, anonimnog zavodnika iz knjižare s grozomornim ukusom u književnosti za decu, za muža?

Besmislica.

Nakon što je mesecima pokušavala da uguši to ludilo, Aleks je odustala. Barem su fantazije – koliko god bile glupe – bile samo njene, i mogla je da ih čuva kao tajnu. Niko nikada ne mora znati za to. Po svoj prilici, nikada se više neće sresti sa zavodnikom iz knjižare.

Naravno, sve do jutra kada se to ipak dogodilo.

Prvo poglavlje

Za Čejsa je jutro počelo baš kao i većina jutara u poslednje vreme. Tragičnim gubitkom.

„Mrtva je."

Okrenuo se na bok. Protrljao je oči i pred njim se ukazalo Rozamundino lice. „Šta je bilo ovog puta?"

„Tifus."

„Očaravajuće."

Koristeći tapacirani rukonaslon sofe kao polugu, pridigao se u sedeći položaj. Dok je to činio, mozak mu je preplavilo žaljenje. Protrljao je slepoočnice dok se kajao zbog svog ponašanja prethodne noći i razuzdanosti u rano jutro. Kad je već stigao dotle, odlučio je da bi mogao da zažali i zbog cele svoje izgubljene mladosti. Da malo rastereti popodnevni raspored.

„To može da čeka." Kada je prestalo da mu zvoni u glavi, sprao je omamljujući miris francuskog parfema.

„Ne može", kaže Dejzi, „inače će se zaraza proširiti. Ona priprema telo."

Čejs je zastenjao. Odlučio je da se ne vredi raspravljati – bolje da završi s tim.

Kada su krenuli uz stepenice ka dečjim sobama, počeo je da ispituje svoju desetogodišnju štićenicu. „Zar ne možeš da učiniš nešto u vezi s tim?"

„Zar ne možeš ti?"

„Ona je *tvoja* mlađa sestra."

„Ti si joj staratelj."

Namrštio se, trljajući slepoočnicu koja je pulsirala. „Nisam posebno nadaren za vaspitavanje dece."

„Mi nismo za poslušnost", odgovorila je Rozamund.

„Primetio sam. Nemoj misliti da nisam video da si strpala u džep šiling sa stočića." Stigli su do vrha stepeništa i skrenuli niz hodnik. „Slušaj, to mora da prestane. Dobri internati ne primaju sitne lopove i serijske ubice."

„To nije bilo ubistvo. To je bio tifus."

„Oh, sigurno jeste."

„I ne želimo da idemo u internat."

„Rozamund, vreme je da naučiš tešku lekciju." Otvorio je vrata dečje sobe. „U životu ne dobijamo uvek ono što želimo."

Zar Čejs to nije najbolje znao? Nije *želeo* da bude staratelj ovim devojčicama bez roditelja. Nije *želeo* da bude sledeći u redu za vojvodstvo Belvoar. I sasvim sigurno nije *želeo* da prisustvuje četvrtoj sahrani u poslednjih nekoliko dana. A ipak jeste.

Dejzi se okrenula ka njima. Veo tamne mreže pokrivao je njene kovrdže boje sena. „Molim vas, pokažite poštovanje prema mrtvima."

Mahnula je Čejsu da krene napred. Poslušno je došao do nje i sagnuo se kako bi mu zakačila crnu traku oko rukava košulje.

„Žao mi je zbog vašeg gubitka", rekao je. *Mnogo mi žao. I ne znaš koliko mi je žao.*

Zauzeo je mesto kraj uzglavlja i pogledao u pokojnicu. Bila je sablasno bleda, u belom pokrovu. Dugmad joj je pokrivala oči. Hvala bogu. Bilo je prokleto uznemirujuće kada bi ga gledala onim staklastim, praznim pogledom.

Dejzi je posegnula za njegovom rukom i pognula glavu. Nakon što je povela recitovanje molitve, bocnula je Čejsa u rebra. „Gospodine Reno, molim vas, recite nekoliko reči."

Čejs je pogledao u nebesa. Bog mu pomogao.

„Svemogući oče", počeo je obeshrabreno, „molim te, čuvaj Milisentinu dušu. Pepeo pepelu. Prah prahu. Bila je to jedna tiha lutka koja se slabo kretala sama, a ipak ćemo je pamtiti po večno prisutnom – neko bi rekao trajno naslikanom – osmehu na licu. Milošću našeg Otkupitelja, znamo da će ona vaskrsnuti, možda već u vreme ručka." Dodao je, jedva čujno: „Nažalost."

„Amen", intonirala je Dejzi. Svečano je spustila lutku u drveni sanduk za igračke, a zatim zatvorila poklopac.

Rozamund je prekinula ugnjetavajuću tišinu. „Idemo dole u kuhinju, Dejzi. Za doručak ćemo imati rolnice s puterom i džem."

„Ovde ćete doručkovati", ispravio ju je. „U dečjoj sobi. Guvernanta će vam..."

„Guvernanta?" Dejzi ga je pogledala ljupko, poput nevinašceta. „Ali trenutno nemamo guvernantu."

Zastenjao je. „Nemoj mi reći da je nova dala otkaz. Zaposlio sam je tek juče."

Rozamund je ponosno rekla: „Otarasile smo je se za sedamnaest sati i petnaest minuta. Novi rekord."

Neverovatno.

Čejs je došetao do karte sveta na zidu i podigao čiodu s ivice. „Tamo." Nasumice je bocnuo neku zemlju koja nije bila ni kriva ni dužna, a zatim autoritativno pokazao prstom to mesto. „Šaljem vas u internat *ovde*. Uživajte", začkiljio je u kartu, „na Malti."

Kipteći od besa, Čejs je izašao iz sobe i krenuo četiri polusprata niže niz stepenice, a zatim još niže, da bi kroz kuhinju

došao do svojih privatnih odaja. Kada je ušao, zatvorio je i zaključao vrata pre nego što je ispustio sav vazduh iz pluća.

Bio je suviše iscrpljen za jednog džentlmena bez obaveza. Bilo mu je potrebno kupanje, brijanje, čista odeća i prašak protiv glavobolje. Barou će doći za sat vremena s gomilom papira koje treba pregledati i menicama koje treba potpisati. U klubu je te večeri bilo razuzdano veselje. A sada je morao i da zaposli novu guvernantu.

Pre nego što je mogao da se suoči s bilo čim od toga, trebalo mu je piće.

Dok je išao ka baru, obišao je kartaški sto zaštićen platnom od prašine i gomilu slika koje su, naslonjene na zid, čekale da ih neko okači. U ovim odajama radovi su bili u toku. Imao je, naravno, dobro opremljenu spavaću sobu na spratu, ali zasad mu je bio potreban prostor koji je – arhitektonski – bio najudaljeniji od dečje sobe. To je bilo dobro za devojke baš koliko i za njega. Bilo je bolje da ne zna kakve nestašluke izvode njegove štićenice na vrhu kuće, a one nikako nisu smele da saznaju za đavolje „rabote" koje je on praktikovao u prizemlju.

Otvorio je bocu vina i napunio veliku čašu. Bilo je malo rano za bordo, ali šta sad. On je, ipak, bio u žalosti. Mogao je i da podigne čašu u znak sećanja na Milisent.

Ispio je pola čaše u jednom gutljaju kada je čuo tiho kucanje na vratima. Ne onim koja su vodila u kuhinju i iz nje, već onim koja su se otvarala u sporednu ulicu.

Čejs je opsovao svoj bordo. To je sigurno bila Kolet, pretpostavio je. Zabavili su se pre neko veče, ali očigledno nije shvatila ni njegovu čvrsto utvrđenu reputaciju ni buket za rastanak koji je poslao. Moraće lično da „razgovara" s njom.

Nije do tebe, draga. Do mene je. Ja sam nepopravljiv, uništen muškarac. Zaslužuješ boljeg.

Koliko god to zvučalo otrcano, sve je bila istina. Kada su u pitanju veze, ljubavne ili druge, Čejs je imao jedno pravilo.

Nema vezivanja.

Po tom pravilu je trebalo živeti i voditi ljubav. Toga se trebalo držati i poslati štićenice u internat. Kad god bi se obavezao, samo je izazivao bol.

„Napred", pozvao je, ne trudeći se da se okrene. „Otključano je."

Osetio je hladnoću promaje na potiljku kada su se vrata otvorila, a zatim ponovo zatvorila. Poput blagog dodira vrhovima prstiju.

Uzeo je još jednu čašu i napunio je. „Vratila si se po još, zar ne? Nezasita bludnice. Znao sam da nisi slučajno ostavila svoje čarape ovde pre neku" – okrenuo se, držeći čaše za vino u rukama, s lukavim osmehom na licu – „noć."

Zanimljivo. Žena koja je ušla nije bila Kolet.

Baš nije bila Kolet.

Pred njim je stajala mala, tamnokosa mlada žena. U rukama je držala izlizanu smeđu torbu, a pogled joj je bio užasnut. Zapravo je video kako joj krv curi s lica i skuplja se u podnožju njenog grla kao vrelo, žestoko rumenilo.

„Dobro jutro", rekao je ljubazno.

Odgovorila je glasnim gutanjem knedle.

„Izvoli." Čejs je pružio levu ruku i ponudio joj čašu vina. „Uzmi ovo. Čini mi se da bi ti prijalo."

On.

To je bio on. Prepoznala bi ga bilo gde. To lice joj se urezalo u pamćenje. Bio je neizbrisivo zgodan. Vragolaste zelene oči, razbarušena tamna kosa i taj obešenjački osmeh tako zavodljiv da bi ženu lišio vrline s drugog kraja prepune prostorije.

Aleksandra se našla nogom u nogu (bila je suviše niska da bi se našla licem u lice) sa zavodnikom iz knjižare, od krvi i mesa.

Tako. Mnogo. Mesa.

S rukavima zavrnutim do lakata, u raskopčanoj košulji, bez kravate... Aleksandra je spustila pogled da ne zuri. Blagi bože. Bosonog.

„Ja... Op... Oprostite, mislila sam da je ovo ulaz za poslugu. Odmah ću otići." Pognula je glavu da sakrije lice, moleći se da je ne prepozna. Ako bi otišla odmah, i to brzo, mogla bi da preživi ovaj susret.

„Nisi pogrešila. To jeste bio ulaz za poslugu do pre nekoliko nedelja. Preuređujem prostor za svoje potrebe. Neka vrsta džentlmenskog povlačenja."

Pogledom je prešla po sobi. Njegove „potrebe" je bilo dovoljno lako uočiti. Dobro opremljen bar. Kanabe presvučen plišem. Baršunaste zavese u boji šljive. Prostirka napravljena od kože neke čupave zveri. Na zidu rogovi.

A tu je bila i pomenuta zaboravljena čarapa. Prevučena preko jednog od račvastih zubaca jelenskih rogova kao bela zastava predaje.

Zalutala je u neku vrstu tamnice zadovoljstva.

Sramota ju je pekla iznutra. Po čelu joj je izbijao znoj. „Očigledno smetam. Vratiću se drugi put." Čvršće je stisnula svoju torbu i pokušala da se provuče pored njega.

Ali nije ga bilo tako lako zaobići. Bio je prebrz, previsok. Previše mišićav i muževan. Skliznuo je u stranu i blokirao joj put do vrata. „Veruj mi, drago mi je što te vidim."

Bila bih oduševljena da me uopšte nisi video.

Aleks je jednom rukom zaklonila lice i uperila pogled u sliku oslonjenu na zid. Prikazivala je ženu golu do kože, osim strateški pozicionirane lepeze. „Ostavila sam karticu prošle

nedelje. Htela sam da porazgovaram s vašom kućepaziteljkom o uslugama koje nudim."

„Da, naravno."

„Onda biste me možda mogli uputiti na nju."

„Sve razgovore za posao vodim sam. Zapazio sam da tako izgubim manje vremena."

Iznenađeno je podigla pogled. Bilo je krajnje neobično da gospodin iz kuće razgovara s onima koje će zaposliti – a posebno s nekim čija bi jedina dužnost bila da jednom nedeljno podesi satove na griničko vreme.

„Oprosti. Nisam se predstavio." Žurno se naklonio pokretom glave. „Čejs Reno."

Čejs Reno.

Gospodin Čarls Reno.

Gospođa Aleksandra Reno.

Za ime boga. Prestani.

Odložio je čaše vina i obrisao ruke o pantalone. „Možemo da razgovaramo o tvom hitnom zaposlenju. Raskomoti se."

Aleks je poželela da propadne u zemlju. Krenula je prema prozorima na jednoj strani prostorije, delimično želeći da nestane iza draperija. Ali i zato što ju je privukao sjaj mesinga.

Da to nije možda...?

Da. Odgurnuvši u stranu nabrani baršun boje patlidžana, našla je potvrdu svojih nada.

Teleskop.

Od detinjstva, Aleksandra je bila fascinirana noćnim nebom. Na trgovačkoj fregati nije bilo mnogo načina da se zabavi nakon zalaska sunca. Toliko je često pozajmljivala očev durbin da je on konačno popustio i kupio i njoj jedan. Ovde u Londonu se zadovoljila sklopivim džepnim teleskopom koji je kupila za šesnaest šilinga u radionici za izradu sočiva. Instrument za hobiste.